

Ала думите не плашеха Елена. Бесноватост... Да. Тя знаеше. С очите си тя го бе виждала да пада внезапно на земята, да криви лице и очи, да стене и да се търкаля с пяна на уста. Но какво от това? Тъкмо затова повече го обичаше. Защото не бе здрав като другите, защото бе тъжен и нещастен, защото се нуждаеше от повече нежност и грижи.

Анна разбра, че думите ѝ не произвеждат нужното впечатление. Дори даваха обратни следствия. Все по-тежка ставаше скръбта на момичето, по-неизчерима раната на сърцето. А от Никея се разнасяха вести, че след заминаването на Елена младият Теодор почнал все по-често да изпада в болезнени гърчове, като стигнал почти до умопомрачение. Колкото и строго да пазеха, все пак Елена успяваше да научи всичко това. И майката реши да отвлече мислите ѝ от страшната и ²людите, по които неотменно копнееше, като накара да ѝ говорят за други събития и неща, за други люде, за чужди скърби и неволи. Затова попита малката куманка:

- А тебе мъчно ли ти е за родния край, Елтани?

Дъщерята на куманския вожд сведе клепащи. Скръсти ръце. Макар че бе прекарала вече доста дни сред българските обичаи, тя все още приличаше на девойка расла край брега на Днестър. Елече от шафранена коприна, покрито с блешукави люспици, стягаше гъвкавия ѝ стан, широки шалвари, на малинови, златни и ясносини ивици, се дуплеха край стройните ѝ нозе.

- За какво ще ми е мъчно, честита царице? Не се ли радваме, че си спасихме живота, та за какво ще съжалявам? Какво остана в моята родина, освен пепелища, пустини и гробища?

Тя затвори очи при спомена за страшните преживени дни. Стисна лицето си между дланите, дигна чело към небето.

- Когато се затворихме в най-яката крепост, която бе ^{ха}заградена с дълбок непревзимаем ров, ония дяволи се изхитриха и изпълниха ^{ха}дрехите си с пръст. Щом стигнаха пред рова, те изхвърлиха